

jo imidlertid gjenkaldt i Deres Erindring, at der kun var 5 Medlemmer, der gavede mig Ret. (En Stemme: Kun 4!). Nei, det var 5, det ere vi nu eengang bleve enige om. (Røst: Vær saa god at læse videre!). Ja, vi skulle nok komme videre! Jeg sagde fremdeles: at „naar Landet i det Hele gav Bisald „dertil, skulde vi ogsaa kunne skaffe Kræfter til „veie, der kunde føre det igjennem, men vistnok „altid med langt større Usikkerhed og med „langt mindre Sikkerhed for Staten, end naar „den nærværende Regjering maatte beslutte sig „til at gaae denne Vej. Jeg henstiller dette „til Thingets saavel som til Regjeringens Over „veie; jeg skyder mig ind under Ministerens „Ord, og opfordrer til at behandle Forslaget „upartisk og at stræbe efter at fremme denne „Sag saa hurtigt som muligt.“ Man erin drer nu, at i det Dieblik, da dette af mig udtaltes, forelaa der endnu en Udset i den Retning, som nu er forsvunden. Man maa lægge Mærke til, at der ligger netop Forskjel ligheden imellem det ærede Medlem fra Ma ribo og mig, at jeg altid har stillet vor Stræ ben efter vor særlige Forsatning og dens Sik kerhed i Forgrunden, og derimod har tilraadet at tage Fællesforsatningen som Noget, vi vel ikke skulle opgive, men dog kun betragte som Noget, der kunde komme bagefter. Jeg har altid sagt: at i vor særlige Forsatning ligger vort Samsunds Sikkerhed, og det var ogsaa derfor, at jeg iforgaars bekæmpede visse Forslag, som gik løs paa at forstyrre denne Samsundsikkerhed. I Fællesstaten ligger vistnok Afgjørelsen af store politiske Spørgsmaal; men just fordi det er de større politiske Spørgsmaal, vil Re præsentationen for Fremtiden, ligesom hidtil, kun have en ringere Indflydelse herpaa end paa de andre, og i en Overgangstid er Samsunds udviklingen det Vigtigste. Det er denne Me ningsforskjellighed, som altid fører dertil, at jeg siger: „først den særlige Forsatning sikret, og derpaa et Middel til at arbejde for Fælles forsatningen,“ hvorimod det ærede Medlem fra Maribo (Monrad) siger: „lad os lægge enhver Hindring veien, vi kunne, indtil vi have seet Fællesforsatningen og en stærk Fællesforsat ning; det er det Bæsteligste for os, hvorledes det saa end bliver med den særlige For-

fatning.“ Herved vil jeg paa ingen Maade forringe det ærede Medlems store Fortjeneste med Hensyn til Tilblivelsen af vor nærvæ rende særlige Forsatning. Den anerkjender jeg tilfulde. Jeg skal nu forfølge hans Betragtninger over de forskjellige Forslag. Han saae den Fare ved mit Forslag, at For ændringerne i Grundloven derefter kunde fore tagses ved provisorisk Lov. I saa Henseende maa jeg imidlertid gjøre det ærede Med lem opmærksom paa, at derimod besytter i hvert Fald hans Tilsetning ikke (Monrad: Jo!). Nei, det ærede Medlem tillade mig, dersom den foreløbige Lov her kan bruges, hvilket jeg ret strax skal vise, at den ikke kan, saa kan den ligesaa godt bruges, naar mit Forslag faaer den af ham foreslaaede Tilset ning. Her staaer i det ærede Medlems For slag: „Efterat den danske Rigsdag er bleven bekjendt med den Fællesforsatning“, osv. Dersom Rigsdagen idag fik Fællesforsatningen med deelt trykt omdeelt her i Salen, kunde saa Rigsdagen nægte, at den var bleven bekjendt med denne Fællesforsatning? Nei! Dersom altsaa Rigsdagen imorgen gik hjem paa Grund af, at vore øvrige Forretninger vare endte, saa gik den hjem, kjendende Fællesforsatningen til Punct og Prikke; og havde ikke udøvet den allerminste Indflydelse paa dens Bestaenhed; men 8 Dage efterat vi vare komne hjem, kunde vi faae en foreløbig Lov, hvorved denne Fælles forsatning blev sat i Kraft, dersom dette over hovedet kunde gaae an. Altsaa, i det ærede Medlems Forslag finde vi ikke i saa Henseende nogen Besyttelse. Jeg kunde have givet mit Forslag en Tilsetning, som vægede mod pro visoriske Love, uden at derved Forslaget i mindste Maade skulde have lidt nogen Tilsetelse, og jeg kunde maaskee have vundet Stemmer for Forslaget ved at gjøre det; men jeg har undladt det, ikke blot som en aldeles overflødig Ting, men tillige som skadelig, som den Art Tilsetninger altid ere, der bringer til at tvivle om Gjenstandenes egen Bestaenhed og egen Natur. En foreløbig Lov forudsætter for skjellige særlige Betingelser. Kun i sær deles paa trængende Tilfælde kan nemlig Kongen, naar Rigsdagen ikke er sam let, udsæde foreløbige Love, der dog ikke